

— А нима вие нѣмате бѣклица? — пита хаджи Генчо.

— Имаме... Нима бива кжща безъ бѣклица? Нашата е малка.

— А защо ви е голѣма бѣклица?

— Трѣба ни... Тато гощава своитѣ ортаци и своитѣ приятели, и трѣба да се занесе вино малко повечко.

— А де той твой баща, събира приятелитѣ си на зефетъ?— При Славчовата воденица въ градината, на кйошка.

— Тамъ е мѣстото добро... добро е, прохладно е и по настрана е... А кажи ми ти мене, твой тато нищо повече не ти ли каза да ми речешъ?

— Нищо.

— Не каза ли ти така: „Кажи на дѣда си хаджия да дойде и той при насъ, да пояде малко и да попийне винце!“

— Не, той ми не каза нищо.

— Е, ако е така, то иди и поразпитай го малко по-добре: ти, както ми се чини, си забравилъ нѣщо... Ха върви по-скоро! Кажи още на баща си да не забравя да вземе съ себе си малко медецъ. Кажи му: „вземи медецъ, защото дѣдо хаджия преди обѣдъ обича медена ракия“. Тѣй да му кажешъ... Ха върви!

Момченцето се връща при Хаджи Генча втори път, и сега вече добива бѣклицата. Хаджи Генчо я изнесе самъ, подаде я на момченцето и поопне го малко за ухото или за перчемчето, за да не забравя още веднажъ бащинитѣ си думи...

Хаджи Генчо твърде много обича сладкитѣ нѣща; а още повече ги обича той тогава, когато тѣ му се даватъ отъ нѣкого харизма. Въ хаджи